

Gazdagodjunk szüntelenül Istenben!

Visszatértek a kapucinusok Máriabesnyőre

Húsz évi kényszerű szünet után visszatértek a kapucinusok ősi máriabesnyői kolostorukba. Az ünnepi alkalomból Virth József OFM Cap, gödöllő-máriabesnyői plébános mutatott be koncelebrált szentmisét július 31-én délelőtt a máriabesnyői Nagyboldogasszony-bazilikában, melyet megtöltöttek a hívők és a zárandokok.

A kolostort a kapucinus rend a Brindisi Szent Lőrincről elnevezett és a szerzetesi élet megerősödését célzó projekt keretében nyitotta meg most újra. A szentmise kezdetén Virth József úgy fogalmazott: történelmi napokat élünk, hiszen az ősi kegyhely falai között ismét megjelentek a kapucinus szerzetesek. Minden szentmise hálaadás, de ez a mai ezért különösen az. Az evangélium Szent Lukács könyvéből hangzott el a gazdag ember hamis biztonságáról (Lk 12,13–21). Homíliájában Virth József emlékeztetett arra, hogy a szentmise első olvasmányában a prédikátor szavait hallottuk: „minden hiábavalóság”. A múltékonyság miatt minden kiszalad az ember kezéből, kipereg az ujjai közül – olvassuk a *Prédikátor könyvében*.

Az ember azonban a teremtő Isten által beléoltott sóvárgással keresi a biztosat, a tartósat, az örökkévalót, azt, ami örökre megmarad, ami megtartja és tartást ad neki. Így tett a prédikátor is a maga idejében.

(Folytatás a 3. oldalon)

Fotó: Merényi Zita

A Pázmány felvételi eredményeiről
5. oldal

Gyógyító és inspiráló legyen a nevelés
Zsódi Viktor a piarista iskolák megújuló profiljáról
11. oldal

Belekapaszkodtak a „mosolygós pápa” ruhájába
12. oldal

Ferenc pápa Kanadában

Bocsánatot kérek a keresztények által elkövetett sok rosszért

Kanadai apostoli útján helyi idő szerint hétfőn délelőtt 10 órakor (házánkban 18 órakor) a Szentatyja az őslakos népek képviselőivel találkozott Maskwacis-ben. A Hétfájdalmú Szűzanya-templomtól először a temetőbe ment, ott röviden, csendben imádkozott, onnan pedig a Bear Park Pow-Wow Grounds parkba utazott, ahol az ország minden részéből érkező őslakos törzsfőnökök küldöttsége fogadta. Ferenc pápa spanyolul elmondott teljes beszédének fordítását közreadjuk.

Főkormányzó asszony, Miniszterelnök úr, kedves maskwacisi őslakosok és e kanadai föld őslakosai, kedves testvéreim és nővéreim!

Már vártam ezt a pillanatot, amikor köztetek lehetek. Innen, erről a szomorú emlékhelyről szeretném elkezdni azt, amire bensőmben vágyom: zarándoklatot, bűnbánó zarándoklatot szeretnék kezdeni.

Azért jövök szülőföldetekre, hogy személyesen mondjam el nektek, hogy fájdalmat é-

rezek, hogy Istenhez könyörögjek megbocsátásért, gyógyulásért és megbékélésért, hogy kifejezzem közelségemet hozzátok, hogy veletek és értetek imádkozzam.

Emlékszem a négy hónappal ezelőtti találkozásainkra Rómában. Akkor két pár mokaszint kaptam zálogba, a bennszülött gyermekek szenvedésének jeleként, különösen azok szenvedésének, akik sajnos már nem tértek haza a bentlakásos iskolákból. Arra kértetek, hogy adjam majd vissza a mokaszinokat, amikor Kanadába érkezem.

(Folytatás a 2. oldalon)

Ami megvakítja a sátánt

Hatvanéves a Szeretláng Mozgalom

A Szeretláng magyar eredetű katolikus lelkeségi világmozgalom, amely az Egyház tanítását vallva igyekszik megvalósítani a Szeretláng Lelki Naplóban rögzített tanításokat. A napló Kindelmann Károlyné Szántó Erzsébet 1961 és 1983 között Jézustól és Szűz Máriától kapott magán-kinyilatkoztatásait tartalmazza. Kindelmann Győzővel, Erzsébet asszony unokájával, a Szeretláng Mozgalom nemzetközi koordinátorával beszélgettünk.

– Nagymamája a szüleinek utolsó, tizenharmadik gyermeke volt, és tizenhárom éves korára elvesztette az egész családját.

– Igen, így történt. Az édesapja elesett az első világháborúban, a viláégés után kitört spanyolnátha pedig elvitte a testvérei nagy részét, de olyan is volt, aki diftériában halt meg, ketten pedig balesetben. Annyira kétségbeesett volt a család

helyzete, hogy amikor megindultak Nyugat-Európában a segélyakciók, nagymamámat a Nemzetközi Gyermekegélyező Liga elvitte Svájcba egy mezőgazdasági gépgyáros családjához, hogy felerősödjön, mert a rossz körülmények miatt nagyon meggyengült az egészsége. Vendéglátói mindent megadtak neki, sőt, gyermektelen házaspár lévén örökre akarták fogadni, de ő hallani sem akart erről.

(Folytatás a 9. oldalon)

A változás a hivatásunk

Betánia Napokat rendezett a Nyolc Boldogság Közösség

A Nyolc Boldogság Katolikus Közösség a Betánia Napok elnevezésű hosszú hétvégére várta a közösségi tagokat és az érdeklődőket július 29. és 31. között a Veszprémi Érseki Hittudományi Főiskolán. Voltak, akik gyermekeikkel érkeztek a lelkigyakorlatra, amelynek témáját idén – aktuális közös élet-tapasztalatunknak megfelelően – ezzel a szóval jelölték meg: Változásban.

Hetedik alkalommal tartott Betánia Napokat a Nyolc Boldogság Közösség, Veszprémben pedig negyedszer gyűltek össze a lelkigyakorlatra a hittudományi főiskola épületében. „A közösségben az elmúlt két évben nagy változást tapasztalunk: Pécsen ösztöl új alapításunk lesz három nővérel. Egyikük Franciaországból érkezik haza, másikuk Kecskemétről kerül oda, és én leszek a közösség harmadik tagja – mondta Versegi Beáta Mária CB nővér. – De nem csak ez az oka a témaválasztásunknak.

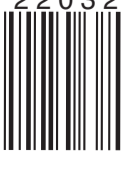
(Folytatás a 8. oldalon)

ISSN 0133-1205

22032

9 770133 120548

Ferenc pápa Kanadában

„Bocsánatot kérek a keresztények által elkövetett sok rosszért”

(Folytatás az 1. oldalról)

Elhoztam, és meg is fogom tenni, amikor befejezem ezt a beszédet, de éppen ebből a szimbólumból szeretnék ihletet meríteni, mely az elmúlt hónapokban újra fájdalmat, felháborodást és szégyent ébresztett bennem. Ezeknek a gyermekeknek az emléke szomorúsággal tölt el, és cselekvésre szólít annak érdekében, hogy minden gyermekkel szeretettel, tisztelettel és megbecsüléssel bánjunk.

De ezek a mokaszinok egy útról is beszélnek nekünk, olyan útról, amelyet együtt szeretnénk megtenni. Együtt járni, együtt imádkozni, együtt dolgozni, hogy a múlt szenvedései az igazságosság, a gyógyulás és a megbékélés jövőjének adjanak teret.

Ez az oka annak, hogy zárándoklatom első szakasza közöttetek, ezen a vidéken zajlik, ahol ősidők óta jelen vannak az őslakos népek. Olyan terület ez, amely beszél hozzánk, amely lehetővé teszi számunkra, hogy emlékezzünk. Emlékezzünk! Testvéreim és nővéreim, ti évezredek óta ezen a földön éltek, olyan életmódban, amely tiszteletben tartja a földet, melyet a leltűnt nemzedékektől örököltetek és a jövő nemzedékek számára védelmeztek. A Teremtő ajándékaként kezeltétek, hogy megosszátok másokkal és szeressétek, összhangban mindezzel, ami létezik, az összes élőlény közötti eleven összekapcsolódásban. Így megtanultátok ápolni a családi és közösségi érzést, és erős köteleket alakítottatok ki a generációk között, tisztelve az idősebbeket és gondoskodva a kicsinyekről. Mennyi jó hagyomány és tanítás, melyek a másokkal való törődésen, az igazság szeretetén, a bátorságon és a tiszteleten, az aláton, a becsületességen és az életbölcsestégen alapulnak!

De ha ezek voltak az első lépések ezeken a területeken, akkor az emlékezet sajnos elvezet bennünket az ezt követő lépésekhez. A hely, ahol vagyunk, egy fájdalmas kiáltást vált ki bennem, egy elfojtott kiáltást, mely végigkísért ezekben a hónapokban. Arra a drámára gondolok, amelyet oly sokan elszenvetkedt közületek, családjaitok, közösségeitek, arra, amit megosztottatok velem a bentlakásos iskolákban átélte szenvedéseitekről. Olyan traumák ezek, amelyek bizonyos értelemben újraélednek, valahányszor felidézünk őket, és tudom, hogy mai találkozóznik is felébredhet emlékeket, feltéphet sebeket, és közületek sokan rosszul érezhetik magukat, miközben beszélnek. De helyes dolog emlékezni, mert a felejtés közömbösséghez vezet, és ahogyan Elie Wiesel mondta: „A szeretet ellentéte nem a gyűlölet, hanem a közömbösség... Az élet ellentéte nem a halál, hanem az étellel vagy a halállal szembeni közömbösség.”

A bentlakásos iskolákban történt pusztító tapasztalatok

COPYRIGHT © VATICAN MEDIA

ra való emlékezés szíven üt, felháborít és elszomorít bennünket, mégis szükséges emlékezni.

Emlékeznünk kell, hogy az asszimilációs és elszakadási politika, mely magában foglalta a bentlakásos iskolarendszert is, mennyire végzetes volt e föld népére nézve. Amikor az európai telepeselek először érkeztek ide, nagyszerű lehetőség nyílt a kultúrák, a hagyományok és a spiritualitás közötti gyümölcsöző találkozás kialakítására. De ez nagyrészt nem történt meg. És eszembe jut, amit elmeséltek arról, hogy az asszimilációs politika hogyan vezetett

COPYRIGHT © VATICAN MEDIA

az őslakosok szisztematikus marginalizálásához; hogy a bentlakásos iskolarendszeren keresztül is hogyan gyalázták és nyomták el anyanyelveiteket, kultúráitokat; hogyan bántalmazták a gyerekeket fizikailag és verbálisan, lelkileg és szellemileg; hogyan vitték el őket otthonról, amikor még kiskorú csikítók voltak, és hogy ez örökre megpecsételte a szülők és gyermekek, nagyszülők és unokák közötti kapcsolatot.

Köszönöm nektek annak lehetővé tételét, hogy mindezt befogadjam a szívembe, köszönöm, hogy elmondtátok, mekkora terhet hordoztok magatokban, hogy megosztottatok velem ezt a vérző emléket.

Ma itt vagyok, ezen a földön, amely egy ősi emlékekkel együtt őrzi a még mindig nyitott sebek hegeit. Azért va-

gyok közöttetek, mert e bűnbánati zárándoklat első lépése az, hogy megújítsam bocsánatkérésemet, és szívből elmondjam nektek, hogy mélyen le vagyok sújtva: bocsánatot kérek azért, ahogyan sajnos sok keresztény átvette az őslakos népeket elnyomó hatalmak gyarmatosító mentalitását.

Tele vagyok fájdalommal. Különösen azért kérek bocsánatot, ahogyan az Egyház és a szerzetes közösségek számos tagja – közömbösségből is – együttműködött az akkori kormányok kulturális rombolást és erőszakos asszimilációt célzó terveiben, melyek a bentlakásos iskolarendszerben végződtek. Bár a keresztény szeretet is jelen volt, és a gyermekek iránti odaadásra is nem kevés példát találhatunk, mindezzel együtt a bentlaká-

sos iskolákhoz kapcsolódó stratégiai általános következményei katasztrofálisak voltak. A keresztény hit azt mondja nekünk, hogy ez megsemmisítő hiba volt, amely összeegyeztethetetlen Jézus Krisztus evangéliumával. Fájdalmas annak tudata, hogy az értékeknek, nyelvnek és kultúrának ezt a szilárd talaját, mely népeiteknek valódi identitástudatot adott, aláásták, és hogy továbbra is ti fizetitek meg ennek az árát. E szégyenletes pusztítás láttán az Egyház térdre borul Isten előtt, és bocsánatért esedezik gyermekei bűneiért (vö. Szent II. János Pál: *Incarnationis mysterium bulla* [1998. november 29.], 11, AAS 91 [1999] 140).

Szeretném szégyenkezve és világosan megismételni: alázatosan bocsánatot kérek mindazért a rosszért, amelyet

sok keresztény az őslakos népek ellen elkövetett.

Kedves testvéreim és nővéreim, sokan közületek és képviselőitek közül kijelentették, hogy a bocsánatkérés nem végpont. Teljesen egyetértek. Ez csak az első lépés, a kiindulópont. Azzal is tisztában vagyok, hogy „a múltat tekintve sosem lesz elegendő az, amit annak érdekében teszünk, hogy bocsánatot kérjünk és megpróbáljuk jóvátenni az okozott kárt”, „a jövőre tekintve pedig sosem lesz sok mindaz, amit egy olyan kultúra kialakításának érdekében teszünk, amely nemcsak azt képes elérni, hogy ilyen helyzetek ne ismétlődjenek meg, hanem azt is, hogy ne is legyen rájuk többé lehetőség” (Levél Isten népéhez, 2018. au-

buzdításban is. Tudom, hogy mindehhez időre és türelemre van szükség, olyan folyamatokról van szó, amelyeknek be kell hatolniuk az emberek szívébe, de az én jelenlétem és a kanadai püspökök elkötelezettsége arról tanúskodik, hogy ezen az úton akarunk előre haladni.

Kedves barátaim, ez a zárándoklat többnapos, és egymástól távoli helyekre is eljut, mégsem teszi lehetővé, hogy eleget tegyék sok meghívásnak és meglátogassak olyan központokat, mint Kamloops, Winnipeg, valamint Saskatchewan, Yukon és az északnyugati területek helyei. Még ha ez nem lehetséges is, tudnotok kell, hogy mindannyiatokról megemlékezem, és mindannyiatokért imádkozom. Tudnotok kell, hogy ismerem az őslakosok szenvedését, traumáit és kihívásait az ország minden térségében. A szavak, melyeket ezen a bűnbánati úton fogok mondani, az összes közösségnek és őslakosnak szólnak, akiket teljes szívemből magamhoz ölelek.

Zárándoklatomnak ezen az első szakaszán az emlékezésnek akartam helyet biztosítani. Ma azért vagyok itt, hogy emlékezzem a múltra, hogy együtt gyászoljak veletek, hogy nézzem csendben a földet, hogy imádkozzam a síroknál. A csend segítsen mindannyiunknak, hogy a fájdalmat feldolgozzuk! Csend és ima.

COPYRIGHT © VATICAN MEDIA

gusztus 20.). Ennek a folyamatnak fontos része, hogy komolyan kutassuk az igazságot a múltból, és segítsük a bentlakásos iskolák túlélőit abban, hogy az elszenvetkedt traumákból felépüljenek.

Imádkozom, és remélem, hogy a keresztények és a társadalom ezen a földön egyre inkább képesek lesznek befogadni és tiszteletben tartani az őslakos népek identitását és tapasztalatát. Remélem, hogy konkrét módokat találunk arra, hogy megismerjük és megbecsüljük őket, és megtanulnak együtt járni velük. A magam részéről továbbra is bátorítani fogom az összes katolikus elkötelezettségét az őslakos népek iránt. Ezt más alkalmakkor és különböző helyeken megtettem, találkozón és felhívásokon keresztül, valamint egy apostoli

A rosszal szemben imádkozunk a jó Urához, a halállal szemben imádkozunk az élet Istenéhez! A mi Urunk, Jézus Krisztus egy sírt – a remény utolsó állomását, mely előtt minden álom szertefoszlott, és csak a sírás, a fájdalom és a lemondás maradt – az újjászületés, a feltámadás helyévé tett, ahol egy új életnek és egy egyetemes megbékélésnek a története kezdődött el. A mi erőfeszítéseink nem elegendőek a gyógyuláshoz és a megbékéléshez, szükségünk van az ő kegyelmére, szükségünk van a Lélek szelíd és erős bölcsességére, a Vigasztaló gyengédségére. Kívánom, hogy töltsen be szívünk vágyait! Fogjon kézen bennünket! És segítsen, hogy együtt járjunk!

Fordította:
Tózsér Endre SP
Fotó: Vatican.va

Gazdagodjunk szüntelenül Istenben!

Visszatértek a kapucinusok Máriabesnyőre

(Folytatás az 1. oldalról)

Körülnézett, sorra vette a világ dolgait, és csak homokot talált. A prédikátor az *Ószöveget* embere, mi azonban Isten áldott, újszövetségi népe vagyunk, akik már megismertük Krisztust. Elmondhatjuk, hogy megtaláltuk a hön óhajtott és örökre megmaradó, szilárd pontot, a sziklát, amelyre egyedül érdemes építenünk egyéni és közös életet, házat és hazát, jelent és jövőt. Mert Krisztus szeretete, hűsége és irántunk való jósága nem változik soha. Vannak az ember életében kitüntetett pillanatok, amikor megtapasztalja ezt. Mi ezt éljük itt és most is, ezen a helyen, Máriabesnyő kegytemplomában, ahol egybegyűltünk – mondta Virth József. Korok és eszmék jönnek és mennek, változnak, de Isten, aki a Szent Szűz közbenjárására meghallgat minket és segítséget ad nekünk, nem változik soha. Ő ugyanaz marad mindörökké. Istenben gazdagodni vágyó szívvel jöttünk ide mindnyájan, s ezért térünk ide vissza újra és újra. Ma is ez a szándék hozott el bennünket Máriabesnyőre, az Isten házába – folytatta beszé-

inkből, szokásainkból, és neki tetsző, új életbe öltöztet. Az így megújult ember nem fogja elkövetni az evangéliumi gazdag hibáját, akinek legfőbb vágya a világ kincseinek birtoklása volt, hanem élete minden pillanatában arra törekszik, hogy Istenben gazdagodjék. Ez azt jelenti, hogy az

A legfontosabb a testvéri közösségben megvalósuló szolgáló szeretet

A szentmise után Virth József OFM Cap plébánossal beszélgettünk. A kapucinus szerzetes felidézte: Besnyő a XVIII. században pusztaként már Gödöllőhöz tartozott, s Grassalkovich Antal vásárolta meg. Ő építette itt a kapucinus kolostort is. (A hagyomány szerint az építkezéskor, 1759. április 1-jén egy csontból készült Mária-szobrot talált az egyik munkás, így lett híres búcsújáró hely Máriabesnyő. A kolostort 1769 és 1771 között kibővítették – B. D.) Az első kapucinus szerzetesek Hatvanból érkeztek ide, Grassalkovich Antal hívására, aki letelepítette őket. Csaknem két évszázadon keresztül, egészen a kommunista diktatúra hatalomra jutásáig éltek itt a kapucinusok. A szerzetesrendek működésének 1950-ben bekövetkezett felfüggesztése után el kellett hagyniuk Máriabesnyőt. Csak a rendszerváltozáskor, 1989-ben térhettek vissza. Az idős testvérek nagy lendülettel próbálták újraindítani a szerzetesi életet. 2002-re azonban elfogyott ehhez az erő és az ember is. Ezért a közösség átadta a kegyhely gondozását és a plébániai szolgálatot a Váci Egyházmegyének.

Virth József azt is elmondta, hogy nagyon várták a napot, amikor újra lehetőségük nyílik arra, hogy visszatérjenek erre az ősi helyre. Ez az idő most érkezett el.

A kolostorba beköltöző négy kapucinus szerzetes közül egyedül Virth József magyar. Sergio Tellan olasz, Augustin Dogaru román, Patay Jakub-rafael pedig szlovák. A máriabesnyői plébános rámutatott: ez egy nemzetközi szerzetesközösség. Európában napjainkban kevés a hivatások száma, ezért kezd általánossá válni, hogy a közösségeket kiegészítik más nemzetek fiaival, máshonnan érkezettekkel. Szlovákia kisebb, mint Magyarország, de

rendtartományaiban sok a hivatás. Onnan is érkezett egy testvér Máriabesnyőre, csakúgy, mint Romániából, ahol ugyancsak szép számmal élnek szerzetesek. Mivel a magyar kapucinus rendtartomány az olasz tartományhoz tartozik, így egyértelmű volt, hogy onnan is érkezni hozzánk egy testvér. Mindezek mellett pedig lennie kell egy magyar nyelvű rendtagnak is. Kánonilag

ellátásán keresztül az egész magyar Egyházat szolgálhatják. A kapucinus élet kevésbé ismert Magyarországon. Ezen a helyen alkalma nyílik a közösségnek arra is, hogy tagjai megmutassák lelki kincseiket, szolgálatkészségüket, szívük jóságát és szeretetét, mindazt, ami jellemző rájuk. Remélik, hogy az ide érkező fiatalok közül lesznek olyanok, akiket az itt szolgáló szerzetesek imádsága megérint, és megnyílnak a ferences lelkiesség, a szerzetesi élet felé. Ez a hely segítheti a kapucinus közösséget abban, hogy új tagokkal gazdagodjon. Máriabesnyő lelki kút: aki idejön, a leg tisztább forrásból merít – mondta Virth József.

Közismert, hogy az egyháztörténelem egyik legnagyobb misztikusa, Szent Pio atya is kapucinus volt. Virth József plébános rávilágított: a máriabesnyői kegyhelyen nagy kultusza van Pio atyának csakúgy, mint Szent Mandic Lipóté. Emlékeztetett arra, hogy az irgalmasság évében Ferenc pápa a római Szent Péter-bazilikában imádkozott a két kapucinus szent üvegkoporsójánál. A mi tartományunknak, a venetói tartománynak, így a magyar delegációnak is Szent Mandic Lipót a védőszentje – hangsúlyozta a szerzetes. A kegytemplomban egyébként Szent Ferenc oltára mellett Szent Pio atya szobra áll, Szent Antalé mellett pedig Szent Mandic Lipóté.

Virth József arra is kitért a beszélgetésben, hogy a kapucinusok Assisi Szent Ferenc lelkiességének folytatói. A ferences lelkiességi család első rendjének ágai a minorita, a konventuális és a kapucinus testvérek. A testvéri közösségben megvalósuló szolgáló szeretet a legfontosabb számukra. Máriabesnyőn is ezt szeretnék gyümölcsözővé tenni cselekedetekben és imádságban.

dét a kegyhely bazilikájának plébánosa.

Múltékony, gyorsan változó dolgok, a prédikátor szavaival élve *hiábavalóságok* vonzásában éljük az életünket, állandó megkísértettségben, hogy ezekhez tapadjon a szívünk. Ez a megkísértettség életünk folyamán soha nem múlik el, de tagjainkban és szívünkben erő ébred, amely megtart bennünket az úton, fölemel, megvigasztal, újra talpra állít, amikor elbukunk, és egyre hasonlóbá alakít minket ahhoz, aki naponta a követésére sarkall bennünket. Honnan ez az erő? A falakból, a kövekből? Az élő Istenből, aki ezen a helyen a Szent Szűz közbenjárására kegyelmet ad, betölti a szívet az áldásával. Ha valóban kaput nyitunk mindannak, amit a Jőisten itt adni akar nekünk, ha engedjük, hogy magával ragadjon bennünket, akkor véghez viszi bennünk szándékát Isten, kiforgat bennünket régi vágya-

ember kegyelmet kegyelemmel halmozva éli az életét. Ezt az ajándékot Istentől mindennekért annak példájára és közbenjárására nyerheti el, akiről azt olvassuk a *Szentírásban*: kegyelemmel teljes.

A kapucinus szerzetes megvilágította: ez a hely, Máriabesnyő kegytemploma eligazít bennünket. A Szent Szűzet, az ő alakját tárja elénk, akinél ott a válasz a kérdéseinkre, a bajainkra. Karját magasba emelve megmutatja nekünk gyermekét, Jézust, akire oly régóta várunk és vágyunk. S amikor a kegyzoborra tekintve azt látjuk, hogy a Szűzanya a szívét nyújtja Jézusnak, az megtanít bennünket arra, hogy mi is bátran, nagylelkűen, minden késedelem, kételkedés és félelem nélkül nyújtjuk oda szívünket a Szent Szűznek, adjuk oda neki magunkat. „Segítsen bennünket, testvérek, a Boldogságos Szűz Mária közbenjárása és példája ezen a

szent helyen. Minket, akik itt élünk, itt szolgálunk, és minket, akik zárandóként érkezünk ide újra és újra. Segítsen bennünket a Szent Szűz közbenjárása és példája, hogy a mennyekre vágyódó szívvel éljük az életünket, és megtanuljuk: a legfontosabb és leghasznosabb dolog, amivel az életünket tölthetjük ezen a vi-

lágban, nem más, mint az Istenben való szüntelen gazdagodás! A Szent Szűz közbenjárása adja meg mindnyájunknak ezt a fölismerést a mindenható Isten kegyelmé. Így legyen, Amen!” – fejezte be szentbeszédét Virth József plébános.

A szentmise végén, a záróáldás előtt a kapucinus pro-

vinciális, Roberto Tadiello mondott rövid ünnepi beszédet, kifejezve örömét, hogy a mai napon újra kezdődik Máriabesnyőn a kapucinus élet. Köszönetet mondott a négy testvérnek – Virth Józsefnek, Sergio Tellannak, Augustin Dogarunak és Patay Jakub-rafaelnek –, akik beköltöztek a kolostorba.

Az ünnepi szentmisét agapé követte a kegyhely kerthelyiségében. A sok finomság közül kiemelkedett az a 60 x 40 centiméteres tortaköltemény, amit egy helyi cukrász testvérpár készített a kegyhely kolostorába visszatérő kapucinus testvéreknek.

Bodnár Dániel
Fotó: Merényi Zita

(Folytatás az 1. oldalról)

Amikor közölték velem, hogy az édesanyja halálos beteg, gyalog nekiindult, hogy hazajön Magyarországra. Hét-nyolc éves lehetett akkoriban. Nem jutott messzire, egy vasúti pályaudvar padján találták rá, összefagyva. Visszavitték a nevelőszülőkhöz, akik gondosan ápolták, mert tüdőgyulladást kapott. Ám ő mindenáron haza akart jönni, így végül kénytelenek voltak elengedni. Itthon néhány hónappal később meghalt az édesanyja. Ekkor a még életben lévő nővére vette magához, de nem sokra rá ő is elhunyt, balesetben. Így tehát a nagymamám tizenhárom éves korára teljesen egyedül maradt a világban. Megpróbált valahogy talpon maradni a fővárosban, kifutó volt zöldségeseknél, hentesüzletekben, cukorkát árusított moziban, alkalmi munkákból próbálta eltartani magát. Közben erősen élt benne a vágy, hogy szerzetes nővér legyen és misszionárius.

– Végül azonban nem lett Jézus jegyese.

– Ennek két oka volt. Akkoriban egyfajta anyagi alap is kellett ahhoz, hogy valaki szerzetbe léphessen. Neki ez értelemszerűen nem volt. A másik ok pedig, hogy a rendfőnöknők, megismerve az életét, rögtön arra gondoltak, hogy az árva lány menekülési útvonalnak tekintik a szerzetességet, ezért elutasították. Elmesélt a nagymamám egy esetet: a Ménesi úton jelentkezett a Páli Szent Vincéről nevezett nővérekhez. A rendfőnöknő meghallgatta, majd hosszan imádkozott. Végül azt mondta: kislányom, te a családra és azonkívül még valami egészen nagy dologra vagy hivatott, nem szerzetesként kell élned az életet.

– Hogyan történt a férjhezmenetele?

– Nagymama egy templomi énekkarban együtt énekelt a nála sokkal idősebb leendő nagyapámmal, aki harmadrendbeli ferences volt. Amikor megismerte a nagymama szomorú sorsát, felajánlotta, hogy örökbe fogadja. Nagymama akkor már tizennyolc éves, cserfes lány volt, és nevetve mondta: kedves Károly, ilyen korú lányokat már nem örökbe fogadnak, hanem feleségül kérnek. Mire a nagyapapa: tulajdonképpen miért ne? Mindketten elmentek a lelkiatyjukhoz, kikérték a véleményüket. Elvégeztek egy hosszú lelkigyakorlatot, aztán pedig eljegyezték egymást, majd összeházasodtak. A házasságuk kezdetén Pesthidegkút-Máriaremetére, Budapest legszélére költöztek.

– A nagyszülei házasságából hat gyermek született. Ha jól tudom, a nagyapapája 1946-ban elhunyt, és a nagymamája egyedül maradt a gyerekekkel. Hogyan alakult az élete a lassan kibontakozó szocialista diktatúra időszakában?

– A nagyapapa egy nagy gyümölcsöst a családjára, de az államosítás során felszabdalták a területet. A nagyapám német származása miatt az egész családot a kitelepítés veszélye fenyegette,

” Még mielőtt bármilyen egyházi vizsgálat elkezdődhetett volna, nagymama kétszer is pszichikai vizsgálatot kért, és az eredmény mindkétszer ugyanaz volt: hölgyem, magának nincs semmi baja!

ám a Jóisten kegyelméből vagy nem férték már föl a vonatra, vagy egy titkos jövevény lehúzta őket a kitelepítési listáról. A nagymama akkoriban napi tizenkét órát dolgozott; volt vasvári munkás, takarítónő, szakácsnő, kórházi ápolónő. Mindent elvállalt, hogy eltartsa a hat gyereket, de mindenhol kitették a hite miatt. Felszólították, hogy ne járassa a gyermekeit hittanra, de ő nem törődött ezzel. A katonai akadémián konyhai kiszolgálóként dolgozott egy ideig, de politikailag megbízhatatlannak nyilvánították.

– Ön egészen kisgyermek volt még, amikor meghalt az édesanyja, és attól kezdve a nagymamája nevelte a két öccsével együtt.

– Hároméves voltam az édesanyám halálakor, a két öcsém pedig két- és egyévesek. Nagymamával egy háznál laktunk, rögtön átvette a nevelésünket. Édesapám néhány évvel később rokkantnyugdíjas lett, mert túlhajtotta magát a munkában, hogy

” A magán-kinyilatkoztatásoknak két formája van: az egyiknél valóban látják, hallják az üzenetek átadóját, a másiknál az belső hallás, misztikus megtapasztalás útján történik. A nagymama az utóbbihoz tartozik

egyedüli keresőként eltartsa a családját, és ezt súlyosan megcsinálta az egészsége. A mi nevelésünk mellett nagymama őt is gondozta. Nem sokkal korábban kezdődtek el a Szeretetlen-üzenetek. A helyett, hogy a hat gyermeke felnevelése és a rendkívül kü-

delmes több mint másfél évtized után nyugalmas évek következtek volna, újabb megpróbáltatás elé állította az élet. Emellett teljesítenie kellett a Szeretetlen-üzenetekben megfogalmazott elvárásokat is. Folyamatosan jöttek a kerünkbe egyházi személyek, hívó világiak, egyszerű érdeklődők. Mindez óriási terhet jelentett időben is.

– Amikor a nagymamája megkapta az első Szeretetlen-üzeneteket, az még a Kádár-rendszer kezdeti, keményebb időszakában történt. Érték-e a nagymamáját atrocitások a világi hatalom részéről, illetve miként viszonyult az üzenetekhez az Egyház?

– Emlékszem, a családtagokat időnként megpróbálták nyomás alá helyezni. Ha szóba került a nagymama gyermekeinek munkahelyi előléptetése, a pártszervezet, a személyzeti osztály vagy a felsőbb vezetés feltételül szabta: édesanyád fejezze be a felforgató tevékenységét! Előfordult, hogy amikor már egyre többen jöttek hozzánk, rendőrautó járt körbe-körbe a házunknál. Nem szállt ki belőle senki, de a rendőrség jelenléte elég volt ahhoz, hogy elriasszon néhány embert. A pápáság hozzáállását óvatossággal jellemezte. Ez érthető, hiszen az Egyház ki volt szolgáltatva az államnak. Másfelől a nagymama úgynevezett magán-kinyilatkoztatásban részesült, és ilyen esetben szükség van bizonyos vizsgálatokra ahhoz, hogy az Egyház véleményt nyilvánítson. Az egyik szempont például az, hogy a feltételezett látnok milyen pszichés állapotban van. A nagymama később elmesélte: gyakran élte át a kértelylek kínjait, felmerült benne a kérdés: normális-e, valóban hitelesek-e az üzenetek? Még mielőtt bármilyen egyházi vizsgálat elkezdődhetett volna, kétszer is pszichikai vizsgálatot kért, és az eredmény mindkétszer ugyanaz volt: hölgyem, magának nincs semmi baja!

– A nagymamája látta Jézust és Szűz Máriát a kinyilatkoztatások ideje alatt? Vagy csak hallotta őket?

– A magán-kinyilatkoztatásoknak ebből a szempontból két formája van: az egyiknél valóban látják, hallják az üzenetek átadóját, a másiknál az belső hallás, misztikus megtapasztalás útján történik. A nagymama az utóbbiak közé sorolható.

– Mik a Szeretetlen-lelkiség főbb jellemzői?

– Egyetlen magán-kinyilatkoztatás sem adhat hozzá semmi újat az utolsó apostol halálával lezárult kinyilatkoztatáshoz. Ám a Szűzanya érzi, látja, tapasztalja, hogy az utóbbi több mint másfél évszázadban az emberiség milyen megkísértettségeknek van kitéve. Szeretetlenül általa ezért egyfajta mankó szeretne adni nekünk az evangélium megéléséhez. A Szeretetlen valójában nem más, mint maga Jézus Krisztus, de benne van a Szűzanya irántunk érzett szeretete is. Mária ma lelkeleg akarja nekünk adni a Fiát, hogy rejtőzzünk el benne, váljunk teljesen egyévele. Tudjuk, hogy ez minden szentáldozásban megtörténik, de a Szűzanya azt kívánja, hogy fedezzük fel újra az Egyház által ajánlott eszközöket, amelyek kétezre éve változatlanok. Térjünk meg, tartsunk bűnbánatot, imádjuk az Urat az Oltariszentségben, böjtöljünk, vállaljunk áldozatot a lelkek megmentéséért, mert mindez visszaadja a keresztiségkor kapott tiszta istengyermeiségünket. Emellett van egy emberi értelemben felfoghatatlan kegyelmi hatás, amit a Szűzanya a rendelkezésünkre bocsát. A *Lelki Naplóban* ezt olvashatjuk: „Szeretetlenom megvakítja a sátánt!” Ez nem egy horrorfilm forgatókönyve, hanem erőteljes képi megfogalmazása annak, hogy a Krisztusban élő ember fölött a sátán elveszíti a hatalmát. Nem ördögűzésről van szó, hanem kegyelmi adományról, amely a lelket szabadabbá teszi

a gonosz kísértéseivel szemben.

– A Szeretetlen-üzeneteket a benünk lévő szeretet kisugárzásával adhatjuk tovább másoknak?

– Igen, de a Szűzanya azt is mondja, kérjétek Szeretetlen-üzenet kiadását ezzel a fohással: „Áraszd Szeretetlen-üzenet kegyelmi hatását az egész emberiségre!” A *Lelki Napló* szerint ez végül olyan lesz, „mint egy új pünkösöd, mely elárasztja a Szeretetlen-lelkivel, a Szentlélek erejével a

” Ha szoba került a nagymama gyermekeinek munkahelyi előrelépése, a pártszervezet, a személyzeti osztály vagy a felsőbb vezetés feltételül szabta: édesanyád fejezze be a felforgató tevékenységét!

földet”. A Szent Szűz azt akarja, hogy költözzön be Krisztus a családunkba, a közösségeinkbe, és formálja át az emberek életét. Sokan meghalották ezt a hívást, így a *Lelki Napló* mára több mint hetven országban kiadták, és hat-hétmillió tagja van a mozgalomnak. A koronavírus-világjárvány alatt Afrikában, a Csendes-óceán térségében hihetetlenül megnőtt az imádkozó csoportok száma. A Fülöp-szigetek élén jár a Szeretetlen-üzenet terjesztésében. Közel harminc országban püspöki jóváhagyással működik a mozgalom. Döbbenetes élmény, amikor például India Kerala államában malajálam nyelven hallok a Szeretetlen-üzenet fohászt vagy az imát, amit Jézus kért tőlünk a vele való egység eléréséért: „A mi lábunk együtt járjon, kezünk együtt gyűjtsön, szívünk együtt dobbanjon.”

– És itthon mi a helyzet?

– Erdő Péter bíboros úr 2009-ben jóváhagyta és az Esztergom-Budapesti Főegyházmegyében megalapította a mozgalmat. Azóta őt másik egyházmegyében is megtörtént hazánkban a jóváhagyás. Országszerte tizenöt-húsz ezer ember imádkozik a Szeretetlen-üzenet kiadásáért.

– Nyilván rengeteg élményt őriz a nagymamájáról. Megosztana velünk egyet?

– Nagymama a főzést és a házimunkát is egyfajta imaként élte meg. Amikor meggyújtotta a gáztűzhelyet, a biztonsági szerkezet miatt egy ideig nyomva kellett tartania a kapcsolót. Ő egymiatyánkos gáztűzhelynek nevezte a készüléket, mert egy *Miatyánk* elmondásához szükséges idő kellett ahhoz, hogy a láng égve maradjon. Amikor lágytojást készített, akkor sem órával mérte az időt, hanem a forrástól számítva elimádkozott egytized rózsafüzért.

– Ön vezetője volt az evangéliumi zenét játszó Signum együttesnek, és szerzője a *Ne félj* című dalnak, amely erőteljesen kapcsolódik a Szeretetlen-lelkiséghez. Több könyve jelent meg, és a Szent István Társulat főszerkesztőjeként dolgozik. Mi készítette arra, hogy kiemelten foglalkozzék a Szeretetlen mozgalommal?

– Serdülőkoromban kicsit távol kerültem a Szeretetlen-üzenet, a tizenéves fiatalok gyakran tartózkodók a magán-kinyilatkoztatásokkal kapcsolatban. Ám a Szent István Társulat munkatársaként 2009-ben egyszer csak jött a hír, hogy bíboros úr elindította a *Lelki Napló* egyházi vizsgálatát, majd a mozgalom akkori vezetőit elküldte hozzánk, a Szent István Társulathoz a kiadással kapcsolatban. Beosztásom révén még a megjelenés előtt el kellett olvasnom a kéziratot. Meglepődtem, hiszen ez nem egy néhány idősebb hölgynek szóló újabb imaáhitat a sok másik mellett, hanem egész családokat, apákat és fiatalokat, Istennek szenteltek, műveltek és tanulatlanokat, egészségeseket és betegeket megszólító hívás a kegyelmi életre! Mi készítette arra, hogy mindezt hirdessenek? Napjainkban sokan félnek a háborútól, a járványtól, a gazdasági válságtól, sok mindentől. Ám nem szabad csüggednünk, mert a reménytelenség a gonosz egyik fő fegyvere. Ez lesz a témája augusztus 27-én a Szeretetlen Fesztiválnak is a máriaremetei kegytemplom parkjában, ahol hálát adunk azért, hogy a Szent Szűz hatvan évvel ezelőtt átadta a világnak a Szeretetlen-üzenet. Hiszem, hogy ha valaki hátulról elgáncsol bennünket, akkor is mindig előre esünk. Ez a bizalom késztet arra, hogy sokaknak elmondjam: Mária ma is segít, mint a kánoi menyegzőn. Nem hirdünk semmi újat, hiszen a Szeretetlen az evangéliumban gyökerezik. Nincs két tanítása az Egyháznak; az evangélium és a Szeretetlen, ha más szinten is, ugyanúgy az üdvösségre hívnak.

Bodnár Dániel
Fotó: Lambert Attila

HÍREK KÉPEKBEN

• A Csongrád-Csanád megyei Algyőn július 24-én tartották a hagyományos Annanapi búcsút, amelynek bevezetéseként szentmisét mutattak be a Szent Anna-templomban. Fazakas Attila plébános az ünnepen leleplezte azt az emléktáblát, amelyet a lourdes-i jelenés emlékére állítottak.

• A mátraszentimrei Stella Katolikus Egyházi Üdülő adott otthont július 19. és 24. között a Comunione e Liberazione lelkesítő mozgalom nyári táborának. Az eseményen közel százan vettek részt minden korosztályból, budapesti, mosonmagyaróvári és olaszországi közösségekből.

• Egy játékos vetélkedő vagy a közös éneklés segít közelebb kerülni azokhoz, akikkel akár naponta találkozunk. A rutinszerű kapcsolatok bensőségebbé válnak, ha sorsunkat megosztva együtt asztalhoz ülünk. Ennek jegyében szervezett közösségi napot hajléktalan, idős és fogyatékosokkal élő embereknek, valamint az őket kísérő munkatársaknak a Magyar Máltai Szeretetszolgálat bácsalmási idősothona július 20-án.

FOTÓ- ÉS ESSZÉPÁLYÁZAT

Az én templomom, a mi templomunk

Szeretnénk bemutatni, határon innen és túl, közösségi hitéletünk legfontosabb tereit. A templomot, ahová olvasóink járnak, amit a magukénak érznek, és amelyben nemcsak egy épületet látnak, hanem egy találkozási helyet Istennel és egymással.

Arra kérjük Önt, hogy küldje el nekünk annak a templomnak a fényképét, amelyre őszinte szívvel azt tudja mondani: Az én templomom, a mi templomunk!

Minden templomról három fotót várunk. Az elsőt az épület legyen látható, a második a templombelső mutatassa meg, míg a harmadik a templom azon részletét, amely különösen kedves a fényképet készítőnek. Kérünk ezenfelül egy olyan fotót is, amelyen a templomi közösség egy kisebb vagy nagyobb csoportja – és a szerző is – látható.

A négy kép mellé egy, a templommal kapcsolatos, személyes hangvételű esszé megírását, valamint egy ahhoz kapcsolódó emlék megosztását is kérnénk. Az írás terjedelme (szóközökkel együtt) legalább 1500, legfeljebb 3500 karakter legyen.

A pályázatot a foto@hbc.hu e-mail-címre várjuk. A képek mérete egyenként nem haladhatja meg a 3 MB-ot. Kérjük, hogy a pályázathoz a fent nevezett négy fényképen kívül többet ne csatoljon.

A pályázatra beérkezett írásokat és a megfelelő minőségű képeket az *Új Ember* és a *Magyar Kurír* is közli majd. A szövegek és a képek publikálásának és szerkesztésének jogát – a szerzőség megjelölésével – a kiadó fenntartja magának.

Új sorozatunkat szeretnénk addig folytatni, ameddig az ország valamennyi templomát be nem mutatjuk olvasóinknak.

Minden év június 15-én és december 15-én közösségi oldalunkon szavazást tartunk arról, hogy az abban a félévben beküldött és publikált írások, fényképek közül melyik nyerte el leginkább olvasóink tetszését.

A győztesek értékes tárgy- és könyvjutalomban részesülnek.

Fényképezésre, írásra fel!

Mutassuk meg a világnak, melyik az én templomom, a mi templomunk!

Belekapaszkodtak a „mosolygós pápa” ruhájába

I. János Pált szeptember 4-én a Szent Péter téren ünnepi szentmise keretében avatja boldoggá Ferenc pápa. 2011-ben egy argentin kislány, Candela gyógyult meg a „mosolygós pápa” közbenjárására, aki az enkefalopátia (agyi működészavar) súlyos formájában szenvedett, veszélyben forgott az élete, illetve fennállt a lehetőség, hogy pusztán vegetatív állapotban él tovább.

2011 májusában történt, hogy az argentin Paraná állam kórházából helikopterrel Buenos Airesbe, a Favalaro Intézetbe szállították a kislányt, amely a főváros egyik legjobban felszerelt, híres kórháza. Alig volt remény arra, hogy megmentse Candela életét: súlyos, akut gyulladási enkefalopátia, súlyos, rosszindulatú epilepszia, szeptikus sokk – ezt írták a kórházi adatlapjára.

A legjobb esetben is vegetatív állapotban élhet tovább – gondolták. Ennek ellenére az a kislány már nagylány, jól van, befejezte a középiskolát, egy argentin egyetemre jár, és nagy reménysége a családjának – édesanyjának, Roxának és két lánytestvérének –, akik tisztas szegénységben élnek. 2021. október 13-án hagyta jóvá Ferenc pápa a dekrétumot, amelyben elismeri az I. János Pál pápa közbenjárására történt csodát – a lány hatalmas örömmel fogadta a hírt, hogy „megmentője”, Albino Luciani a boldogok sorába kerül.

Kálváriája 2011 márciusában kezdődött – olvasható a Szentek Ügyeinek Kongregációja dokumentumaiban – erős fejfájással, amely március 27-éig folytatódott: belázasodott,

hányni kezdett és zavaros lett a viselkedése, a beszéde. Szörnyű diagnózis született: epileptikus enkefalopátia miatt akut roham, ismeretlen eredetű, hosszan fennálló epilepsziás állapot. Nagyon súlyos kórkép: naponta számos epilepsziás rohama volt, intubálni kellett. Két hónap elteltével sem javult az állapota, ezért május 26-án átszállították Buenos Airesbe, ahol újabb két hónapon át nem látszott az alagút vége. Július 22-én klinikai állapota tovább romlott, tüdőgyulladás okozta szeptikus sokk lépett fel.

Az orvosok összehívták a családtagokat, hogy közöljék velük, közel van halálának napja. De nem számoltak a plébánossal, José atyával, aki a közeli templom papja volt. Elment a kislány betegágyához, és azt javasolta édesanyjának, kérjék együtt I. János Pál közbenjárását,

akit nagyon tisztelt. Beniamino Stella bíboros, a boldoggáavatási eljárás posztulátora elmondta: „Azon az éjszakán mindazok, akik jót akartak a kislánynak, lélekben belekapaszkodtak a harminchárom évvel ezelőtt meghalt venetói pápa fehér ruhájába, kérték őt, győzze meg Istent, hogy tegyen csodát.”

Másnap, 2011. július 23-án, mindenki nagy meglepetésére a szeptikus sokk hirtelen múltni kezdett, majd helyreállt a beteg vérkeringése és légzése. Az elkövetkező hetekben folyamatosan javult az állapota. Augusztus 8-án extubálták, végleg levették a gépekről. Augusztus 25-én kimondták, hogy megszűnt az epilepsziás állapot, szeptember 5-én hazarendelték a kislányt, aki fokozatosan visszanyerte minden fizikai, pszichikai, kognitív képességét, elmúltak a viselkedésében mutatkozó

zavarok. Meggyógyult, orvosi, tudományos szempontból megmagyarázhatatlan módon.

A teológiai bizottság számára is egyértelmű volt, hogy közvetlen kapcsolat van a gyógyulás és I. János Pál segítségül hívása között.

Restitutio ad integrum történt a csoda, vagyis „nagy” csoda, amely-

nél nagyobb csak a feltámadás csodája. A betegségben súlyos károsodást szenvedett szervek – különösen az agy – működése helyreállt.

Fordította:
Thullner Zsuzsanna
Forrás: Vatican Insider
Fotó: Vatican News